

Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Μοναγρούλλι - Λεμεσός

Έτος 3^ο Τεύχος Αρ.9 – Απρίλιος 2010

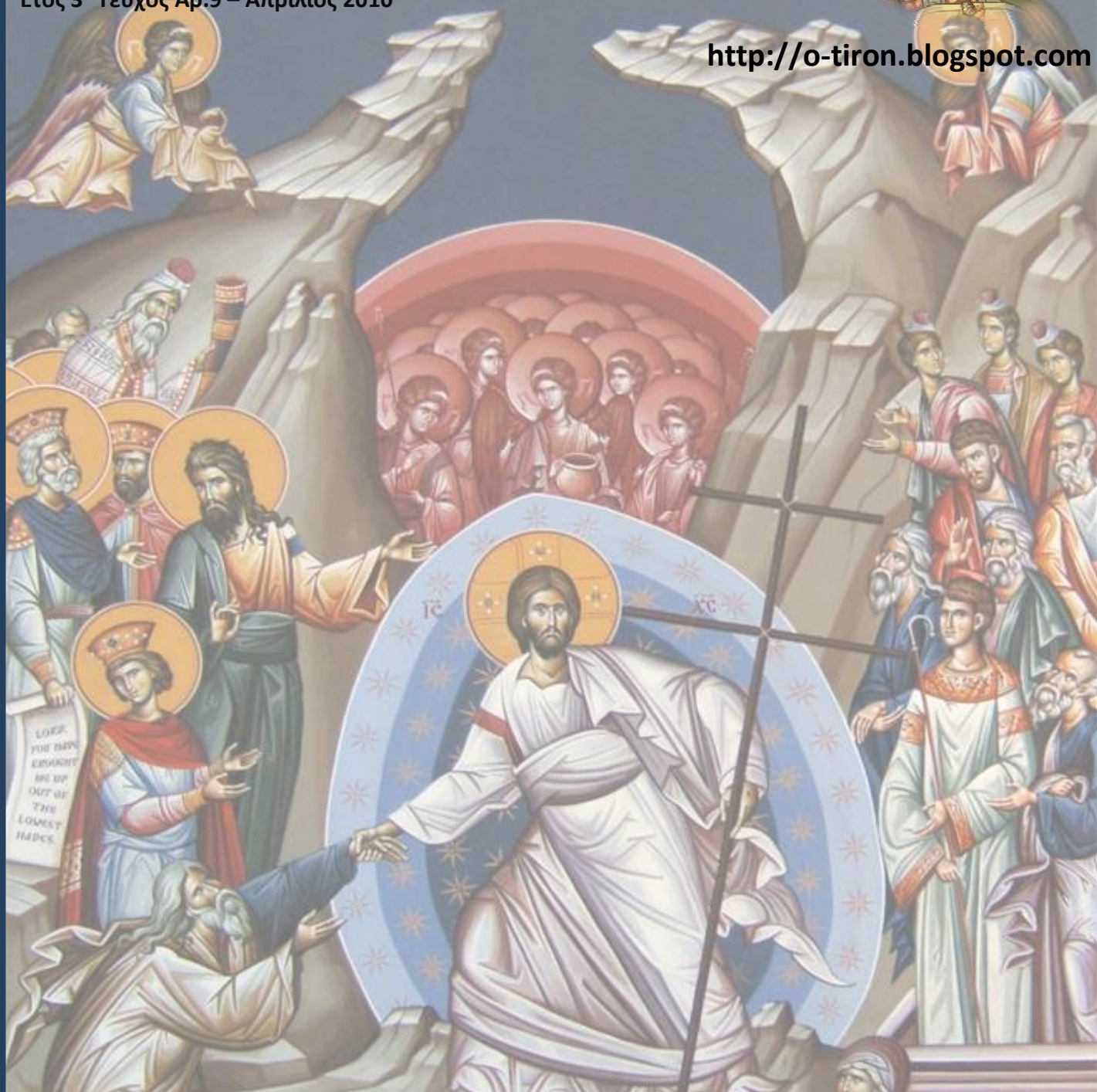
THE RESURRECTION

OF CHRIST

«Ο ΤΗΡΩΝ»

<http://o-tiron.blogspot.com>

†Πάσχα 2010 †Η «ευχή» μέσα στον κόσμο
†Χρειάζονται «λίγα» λόγια και πολλή προσευχή
†Εμπειρίες κατά τη θεία Λειτουργία †Η Καρδιά
†Περί Πνευματικής Αναισθησίας
† 10 Χρόνια από την κοίμηση της Ηγουμένης Χαριθέας
†Ιερά Μονή Αγ. Γεωργίου του Αλάμάνου

ΠΑΣΧΑ 2010

Στη νύκτα του εαυτού μας και του κόσμου μας, όπου η απογοήτευση, ο πόνος, το σιωπηλό δάκρυ της καρδιάς και το «περίλυπος εστί η ψυχή μου έως θανάτου» κυριαρχούν κάποιες φορές δυναμικά στη ζωή μας, έρχεται η ολόφωτη νύκτα του Πάσχα!

Στην εμπειρία του θανάτου, ως χωρισμού από πρόσωπα αγαπημένα ή ως απόγνωσης για την αδυναμία μας να αγαπήσουμε, προβάλλει η εμπειρία της Ανάστασης!

Από την Ιερουσαλήμ, «τη μια των Σαββάτων», όρθρου βαθέως, επί Ποντίου Πιλάτου, όπου ο Εσταυρωμένος Ιησούς Χριστός «Ανέστη εκ του Τάφου» για πάντα και για όλους, ανατρέπονται οι οδυνηρές εμπειρίες όλων των μορφών του σκότους και κυριαρχεί η βεβαιότητα της προσωπικής ανάστασης.

Το ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ της Ορθόδοξης Εκκλησίας δεν είναι ευχή, αλλά υπενθύμιση και άγγελμα προς κάθε άνθρωπο, «όπου γης», ότι κάθε θάνατο διαδέχεται μια νέα ζωή. Κάνει σίγουρη τη νίκη του Φωτός, της Ζωής, της Αφθαρσίας.

Πέρασε ο Κύριος Ιησούς Χριστός όλες τις μορφές θανάτου, εκτός της αμαρτίας, και γνώρισε εμπειρικά την οδύνη των βιωμάτων τους. Ξέρει την κάθοδον του Άδη και όλα όσα σημαίνουν τέτοιαν κάθοδον.

Με την Ανάστασή Του γνωρίζουμε και εμείς τη βεβαιότητα πως όλες οι μορφές θανάτου μπορούν να γίνουν η απαρχή μιας άλλης μορφής ζωής, της ζωής Του, όπου θα μας χαριστεί η χαρά, η ανδρεία, η δύναμη, η Χάρis Του.

Γι' αυτό, κι αν όλα γύρω και μέσα μας προβάλλουν το θάνατό μας, ο Χριστός με την Ανάστασή Του μας προβάλλει τη Ζωή! Ας στηριχτούμε στη δύναμη της εκ νεκρών Αναστάσεώς Του κι ας αγωνιζόμαστε να ζήσουμε τη Ζωή Του, βέβαιοι πως τελικά τη θλίψη, τον πόνο, την απογοήτευση και γενικά τις συνέπειες των ποικίλων μορφών θανάτου, θα διαδεχθεί η χαρά από την υπέρβασή τους και την παρουσία του ζώντος Χριστού.

«Ας μη φοβάται κανένας θάνατο.

Μας ελευθέρωσε του Σωτήρος ο θάνατος»!

Ας μην μένει κανείς στις μορφές του θανάτου – απογοήτευση, απελπισία, αμαρτία . Ας πορευτούμε δυναμικά με τον «πρωτότοκο εκ των νεκρών», λέγοντας από καρδιάς

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Πρωτ. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Η «ευχή» μέσα στον κόσμο

Ο μακαριστός παπά-Χαράλαμπος, μέλος της συνοδείας του οσίου Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού, διηγείται από την προσωπική του πείρα ως Πνευματικού, τα εξής: «Εξομολογώ κάποιο ανδρόγυνο από τη Θεσσαλονίκη. Έχουν τέτοια ακρίβεια, που τους εθαύμασα. Πρόκειται πραγματικά για μια «κατ' οίκον εκκλησία».

Έχουν τρία παιδιά. Μόλις φύγουν τα παιδιά στο σχολείο και ο άνδρας για τη δουλειά, η γυναίκα κάθεται μια-δυό ώρες και λέει την Ευχή («ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ»). Κατόπιν σηκώνεται, αρχίζει τις δουλειές του σπιτιού και εν τω μεταξύ η Ευχή, σαν μηχανή δουλεύει ασταμάτητα, τότε με το στόμα και τότε με το νου. Ο άνδρας μόλις γυρίσει από τη δουλειά, αμέσως θ' αλλάξει και θα πάει λίγη ώρα για προσευχή και μελέτη. Αυτή την τάξη συνήθισαν και τα παιδιά τους.

Μου έγραφε τις προάλλες η μάνα: «Τα παιδιά μας έμαθαν να λένε την Ευχή και στο σχολείο. Όταν γυρίζουν από το σχολείο, έχω τελειωμένες τις δουλειές και το φαγητό και κάθομαι ξανά στο προσευχητάρι. Τα παιδιά με περιέργεια με ρωτούν:

- Τι κάνεις εκεί, μαμά;
- Προσεύχομαι στο Χριστούλη για να μας φυλάει.
- Μαμά, μπορούμε και εμείς να προσευχόμαστε μαζί σου;
- Βέβαια παιδί μου, ο Χριστούλης σας αγαπά και θέλει να μιλάτε μαζί Του.

Έτσι λοιπόν κάναμε συνήθεια και το μεσημέρι προσευχόμαστε όλοι μαζί δεκαπέντε λεπτά και ύστερα τρώμε. Όταν το βράδυ γυρίσει ο πατέρας καθόμαστε όλοι μαζί. Άλλοτε διαβάζουμε βιβλία της Εκκλησίας, άλλοτε τους διηγούμαι ιστορίες.

Κάποτε μας τυγχάνει κανένας ξένος και μας χαλά λίγο τη σειρά. Ωστόσο, οι πιο πολλοί μας έμαθαν και είτε έρχονται για να ακούσουν καμιά ωφέλιμη κουβέντα είτε πάνε σε άλλους φίλους τους που ταιριάζουν στα φρονήματα τους.

Την Κυριακή όλου μαζί θα εκκλησιαστούμε και θα κοινωνήσουμε. Με την χάρις του Θεού, και τα παιδιά μας προσαρμόστηκαν και μας ακολουθούν δίχως προβλήματα. Παρ' όλο που οι φίλοι τους στο σχολείο δεν νηστεύουν, όμως ευτυχώς δεν παρασύρονται».

Τελειώνοντας γράφει αυτή η χαριτωμένη γυναίκα: « Κατ' αυτόν τον τρόπο κυλά η ζωή μας. Αν και έχουμε πολλούς πειρασμούς από το φθόνο του εχθρού, όμως αισθανόμαστε ότι στο σπίτι μας βασιλεύει ο Χριστός και είμαστε πολύ χαρούμενοι και ευτυχισμένοι».

Και καταλήγει ο αγιασμένος Γέροντας Χαράλαμπος: «Να τέκνον, ένα παράδειγμα από μέσα από τον κόσμο, για να εννοήσεις ότι ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης. Δίνει την χάριν Του παντού».

« Η «ευχή» μέσα στον κόσμο »
π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος.

Χρειάζονται «λίγα» λόγια και πολλή προσευχή

Στους γονείς ενός νέου, που έκανε απόπειρα αυτοκτονίας, για άγνωστους σ' αυτούς λόγους, ο Γέροντας είπε, όταν τον επισκέφτηκαν αναστατωμένοι: « Το παιδί σας είναι ευαίσθητο, από μικρό έλιωνε από ζήλια κι άρχισε σιγά σιγά να αποξενώνεται από εσάς. Έφθασε μέχρι την απόπειρα αυτοκτονίας μετά από ερωτική απογοήτευση. Θέλει προσοχή, ίσως του ξαναέρθει η στεναχώρια. Για να θεραπευθεί το παιδί σας από το τραύμα του , χρειάζονται λίγα λόγια και πολλή προσευχή. Όχι συμβουλές, κατακρίσεις και τέτοια. Λίγα προσεγμένα λόγια, που να τονώνουν την ελπίδα και αμέσως μετά προσευχή. Πολιορκήστε τον με τις προσευχές σας». Τα Γεγονότα δικαίωσαν τα λόγια του Γέροντα.

«Ανθολόγιο Συμβουλών»

Γέροντος Πορφυρίου Ιερομονάχου

Εμπειρίες κατά τη Θεία Λειτουργία

Μια Κυριακή λοιπόν, στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, μερικές ψυχές το είχαν «παραξηλώσει» με τις φωνές και τα γέλια. Εκείνη την ώρα μοίραζα Αντίδωρο και ο συλλειτουργός μου έκανε την Κατάλυση. Είχαν δεν είχαν μείνει καμιά δεκαριά εκκλησιαζόμενοι, για να πάρουν ακόμα Αντίδωρο.

Ενός απ' αυτούς στράφηκε ξαφνικά το βλέμμα, ενώ γελούσε δυνατά , προς το μέρος του Ιερού βήματος. Είδε εμένα βέβαια να μοιράζω το Αντίδωρο, αλλά το Τέμπλο μπροστά του να έχει εξαφανιστεί. Η ματιά του έπεσε πρώτα στο π. Π., τον οποίο είδε να σηκώνει το Άγιο Ποτήριο, για να κάνει το υπόλοιπο της καταλύσεως, ταυτόχρονα όμως είδε όλο το Ιερό Βήμα να είναι γεμάτο από Αγγέλους, οι οποίοι ήταν σε στάση ευλαβική, με σταυρωμένα τα χέρια και σκυμμένο το κεφάλι, σοβαροί και στραμμένοι όλοι προς το μέρος του Ιερέως, που έκανε Κατάλυση. Διότι εκείνη τη στιγμή εξακολουθεί μέσα στο άγιο Ποτήριο να υπάρχει ο Ζων Θεός, το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου μας. Δύο από τους Αγγέλους γύρισαν και τον κοίταξαν με βλέμμα σοβαρό και πολύ αυστηρό. Λίγο έλειψε να

λιποθυμήσει.

Βγήκε έξω, πήγε έριξε πολύ νερό στο πρόσωπο του για να συνέλθει, ήπие ένα-δύο ποτήρια και έφυγε. Μετά από μία εβδομάδα, δέκα μέρες ήλθε και το εξομολογήθηκε. Είπε να αναφέρω το γεγονός, χωρίς όμως να αποκαλύψω το όνομα του, λόγω της μεγάλης ντροπής και ενοχής.

Την επόμενη Κυριακή που ανάφερα το γεγονός στους εκκλησιαζομένους χριστιανούς, όταν μοίραζα Αντίδωρο, λέτε και η Εκκλησία ήταν άδεια! Τόση ήταν η ησυχία! Και με ρωτά ο π. Π.: «καλά, δεν υπάρχουν άνθρωποι μέσα; Τι έγινε; Ποίο θαύμα τους επέβαλε την τόση αγία ησυχία;»

«Εμπειρίες κατά την Θεία Λειτουργία»
π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος.

Η Καρδιά

Άλλο καθήκον έχουμε να μορφώνουμε την καρδιά μας, η οποία ακατάπαυστα συνεργάζεται με το νου. Να την φυλάμε καθαρή από αισχρούς, από κακούς λογισμούς και φαντασίες και να κάνουμε κάθε έργο αγαθό για την δική μας ωφέλεια αλλά και των συνανθρώπων μας. Ολ' αυτά παιδί μου που σου είπα με συντομία και συνοπτικά, υπάρχουν γραμμένα σε διάφορα ορθόδοξα βιβλία, και αναπτύσσουν το θέμα πιο πλατειά και πιο επεξηγηματικά για καλύτερη κατανόηση. Διαβάζετε πνευματικά βιβλία και θα βρείτε ανάπαυση και ηρεμία στη καρδιά σας.

«Επίσκεψη ενός νέου στην καλύβη ενός αγιορείτου»

Εκδόσεις «Ο Ποιμενικός Αυλός»

Περί πνευματικής αναισθησίας

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται διά την πνευματικήν της αναισθησία. Ο άνθρωπος βυθισμένος στις καθημερινές μέριμνες της ζωής, αδιαφορεί διά την πνευματικήν του πορεία. Κουρασμένος από τον βομβαρδισμό των υλικών αγαθών, ζαλισμένος από τις σειρήνες των κάθε λογής ηδονών, απασχολημένος πώς θα αποκτήσει περισσότερα μέσα επίδειξης, και δύναμης, ναρκώνεται πραγματικά, χωρίς να μπορεί να αντιδράσει και να αναζητήσει πνευματικά στηρίγματα.

Ο Άγιος Νείλος ο Μυροβλύτης μάς λέγει ότι η χειρότερη κατάσταση στον άνθρωπο είναι η πώρωση της καρδιάς του. Δεν μπορεί ούτε να ακούσει πνευματικό λόγο, και πολύ περισσότερο να τον πραγματοποιήσει. Θεωρεί φυσιολογική την αμαρτία και δεν τον νοιάζει καθόλου ο συνάνθρωπός του.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η απουσία τού Χριστού από τη ζωή μας. Λέγει ο Ντοστογιέφσκι, ότι χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται. Φροντίζουμε λοιπόν να εξαφανίσουμε το Θεό από τη ζωή μας για να κάνουμε αυτά που θέλουμε. Δυστυχώς όμως οικοδομούμε πάνω στην άμμο, γιατί έρχεται το κύμα και εξαφανίζει ότι κτίσαμε χρόνια, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Για να μπορέσουμε, αγαπητοί αδελφοί, να απαλλαγούμε από αυτό το καρκίνωμα της αναισθησίας πρέπει ως πρώτο θεμέλιο να βάλουμε το φόβο τού Θεού. Ο προφήτης Δαβίδ λέγει ότι «αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου». Ενώ ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος μάς λέγει στα Ασκητικά του ότι ο άνθρωπος ζει αληθινά μόνο όταν φοβάται τον Θεό.

Χωρίς τον Χριστό, είμαστε δυστυχισμένοι, διαπλέομε τον Ωκεανό ανίκανοι να αντισταθούμε στα κύματα των παθών, με αποτέλεσμα να μάς καταποντίζουν στον πάτο, και έτσι να χάσουμε και την παρούσα ζωή και την αιωνιότητα.

Οι πατέρες της Εκκλησίας πολύ σοφά διδάσκουν ότι στη ζωή μας λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι. Όταν ο άνθρωπος απολαμβάνει συνεχώς, θα έρθει η στιγμή που θα δοκιμασθεί σκληρά. Καλό είναι όμως να ξυπνήσουμε νωρίτερα από το λήθαργο της αναισθησίας και να εφαρμόσουμε τούς νόμους τού Θεού για δική μας ωφέλεια.

Αγαπητοί αδελφοί, ας γυρίσουμε στο Χριστό για να έχουμε ζωντάνια και ελπίδα. Ας τρέφουμε συνεχώς την θέλησή μας με το θέλημα τού Θεού και ας εμπνεόμαστε από το θεϊκό Του παράδειγμα, κατά την επίγεια ζωή του, για να επιθυμεί η θέλησή μας, αδιάκοπα, και να πράττει, το καλό και ευάρεστο ενώπιον Του. Μόνο έτσι θα ξυπνήσουμε από το λήθαργο της πνευματικής αναισθησίας, πριν είναι αργά και δεν προλάβουμε.

Επεξεργασμένο κείμενο από το περιοδικό Όσιος Νίκων

10 Χρόνια από την κοίμηση της ηγουμένης Χαριθέας

Η μακαριστή Ηγουμένη της Ιεράς Μονής Αγίου Ηρακλειδίου Χαριθέα, κατά κόσμο Ελένη Χ. Χατζηχάρου, γεννήθηκε στην Αθηαίνου στις 15/2/1915. Ήταν το δεύτερο παιδί το Χαρίδημου και της Θεοδούλας.

Από μικρή εντρυφούσε στη μελέτη βίων αγίων και άλλων χριστιανικών βιβλίων, που έφερνε στο σπίτι ο πατέρας της που ήταν ψάλτης. Αυτό πλούτισε τον πνευματικό της κόσμο και της δημιούργησε την κλήση για το μοναχισμό. Μαζί με άλλες συγχωριανές της και με την καθοδήγηση του γέροντος Μακάριου Σταυροβουνιώτη δεν έχαναν θεία κοινωνία, έκαναν πνευματικές συνάξεις και εξομολόγηση.

Παρόλες τις πιέσεις από το οικογενειακό της περιβάλλον, η Ελένη έμενε αμετάκλητη στην απόφαση της να ντυθεί το μοναχικό σχήμα και να αφοσιωθεί στο Θεό. Η απόφαση της αυτή δυνάμωσε μετά από ένα όραμα που είδε και η ίδια έγραψε στο αυτοβιογραφικό της σημείωμα: «ήτο Κυριακή και το μεσημέρι ανέβηκα στο ανώγι να ξεκουραστώ, να διαβάσω και να κοιμηθώ. Εδιάβαζα όταν με πήρε ο ύπνος και σαν όνειρο το είδα και το γράφω. Βρέθηκα σε ένα μέρος ανοικτό και άκουσα ένα θρόισμα αέρος σαν εσειέτο καλαμιώνας. Εγύρισα να δω πόθεν έρχεται ο αέρας και βλέπω τον ίδιο τον Χριστό ντυμένο ολόασπρα να έρχεται κοντά μου χωρίς να πατά στη γη. Όταν με πλησίασε ύψωσε ένα Σταυρόν και μου λέει: «Έρχου οπίσω μου». Επροσπέρασε και χάθηκε και συνάμα

ακούσθησαν ψαλμωδίες και εγώ εβρέθηκα γονατιστή και εφώναζα: «Έρχομαι Κύριε», και τα δάκρυα μου έγιναν βρύση και δεν ήξερα που βρισκόμουν από την συγκίνηση μου. Προσευχήθηκα, ευχαρίστησα και υποσχέθηκα να ταχθώ υπό την σημαία του Σταυρού».

Τακτοποίησε όλες τις υποθέσεις, βοήθησε στην αποκατάσταση των αδελφών της. κέρδισε κάπως τη μεταβολή των γονιών της και έτσι το 1945 εγκατέλειψε τα του κόσμου και πήγε στο ιδιόρυθμο μοναστήρι της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στο Καϊμακλί, αφού τότε δε λειτουργούσε κανένα γυναικείο κοινόβιο μοναστήρι στη Κύπρο. Το 1949 στην Ιερά Μονή Σταυροβουνίου. αξιώθηκε του μεγάλου και αγγελικού σχήματος και πήρε το όνομα Χαριθέα.

Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος το 1962 παραχώρησε το εγκαταλειμμένο μοναστήρι του Αγίου Ηρακλειδίου κοντά στο χωριό Πολίτικο της επαρχίας Λευκωσίας, για να επαναλειτουργήσει ως γυναικείο κοινόβιο μοναστήρι. Το 1966 η μοναχή Χαριθέα αναδείχθηκε πρώτη ηγουμένη της Ιεράς Μονής Αγίου Ηρακλειδίου. Η πνευματική ακτινοβολία του μοναστηριού εντάθηκε όταν

πνευματικός καθοδηγητής των μοναζουσών έγινε ο ηγούμενος της Ιεράς Μονής Μαχαιρά και σήμερα Μητροπολίτης Λεμεσού κ.κ. Αθανάσιος. Την ημέρα του θανάτου της ηγουμένης Χαριθέας η αδελφότητα αριθμούσε σαράντα μοναχές.

Όπως αναφέρει και το σημείωμα που δίνεται ως ευλογία στους προσκυνητές του μοναστηριού: «Για τις αδελφές που εμπιστεύτηκε στα χέρια της, η γερόντισσα Χαριθέα υπήρξε Μητέρα Αγία με γνήσια και ανόθευτη αγάπη, με υπομονή και συγκαταβατικότητα στις ανθρώπινες αδυναμίες, με σεβασμό και πολύ πόνο. Το όλο έργο που επιτελούσε στα χρόνια της ηγουμενίας της και η φιλότιμη προσφορά της στον αγώνα της φιλοπονίας ανέδειξαν την Γερόντισσα Χαριθέα νέο κτίτορα της Μονής και σύγχρονη οσιακή μορφή, φώς και παράδειγμα προς μίμηση για κάθε πιστό. Η προσωπικότητα της σφραγίστηκε και από την τελευταία δοκιμασία της ζωής της, την ανίατη ασθένεια του καρκίνου των πνευμόνων. Καθηλωμένη στο κρεβάτι του πόνου έκανε γνωστή σ' αυτούς που την έβλεπαν τη δύναμη της αρετής και του αγιασμού.»

Η ηγουμένη Χαριθέα πέθανε στις 13 Απριλίου του 2000. Της νεκρώσιμης ακολουθίας, που τελέστηκε την επομένη, προέστη ο μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος συμπαρατατούμενος από το μητροπολίτη Μόρφου Νεόφυτο, το τότε χωρεπίσκοπο Τρεμιθούντος Βασίλειο και τον μακαριστό ηγούμενο της Ιεράς Μονής Μαχαιρά Αρσένιο. Πλήθος κληρικών, μοναχών, και πλήθος λαού παρέστη στη νεκρώσιμη ακολουθία. Τιμής ένεκεν η ηγουμένη Χαριθέα ενταφιάστηκε στον περίβολο της Εκκλησίας του Αγίου Ηρακλείδου και όχι στο κοιμητήριο της Μονής.

Επιμέλεια κειμένου Π. Γεώργιος Κόρτας

Πηγές: 1. <http://vatopaidi.wordpress.com/>

2. Εφημερίδας του Δήμου Αθηένου «Η ΑΘΗΝΟΥ»

Η ζήλεια, όταν έχει κακότητα, μπορεί να κάνει ζημιά!!

Αυτή είναι η βασκανία. Είναι μία δαιμονική ενέργεια.

- Γέροντα, την βασκανία την παραδέχεται η Εκκλησία;
- Ναι, υπάρχει και ειδική ευχή. Όταν κανείς λέει κάτι με φθόνο, τότε πιάνει το «μάτι».
- Πολλοί, Γέροντα, ζητούν «ματάκια» για τα μωρά, για να μην τα ματιάζουν. Κάνει να φορούν τέτοια;
- Όχι, δεν κάνει. Να λέτε στις μητέρες σταυρό να τα φορούν.
- Γέροντα, αν κανείς επαινέσει ένα ωραίο έργο, και αυτοί που το έφτιαξαν δεχθούν τον έπαινο με υπερήφανο λογισμό και γίνει ζημιά, αυτό είναι βασκανία;
- Αυτό δεν είναι βασκανία. Σ' αυτήν την περίπτωση λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι. Παίρνει την Χάρη Του ο Θεός από τον άνθρωπο, και τότε γίνεται ζημιά. Βασκανία υπάρχει σε σπάνιες περιπτώσεις. Ιδίως οι άνθρωποι που έχουν ζήλεια και κακότητα- αυτοί είναι που ματιάζουν. Μια γυναίκα λ.χ. βλέπει ένα παιδί χαριτωμένο με την μάνα του και λέει με κακότητα: « Γιατί να μην το είχα εγώ αυτό το παιδί; Γιατί να το δώσει ο Θεός σ' αυτή;», τότε το παιδάκι εκείνο μπορεί να πάθει ζημιά. Να μην κοιμάται, να κλαίει, να ταλαιπωρείται, γιατί εκείνη το είπε με μια κακότητα. Και αν αρρώσταινε και πέθαινε το παιδί, θα ένιωθε χαρά μέσα της. Άλλος βλέπει ένα μοσχαράκι, το λαχταρά, και αμέσως εκείνο ψοφάει.

Από το βιβλίο «Με πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο

Το μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου του Αλαμάνου

Το μοναστήρι του Αγ. Γεωργίου Αλαμάνου βρίσκεται στη νότια παραλία της Κύπρου κοντά στο χωριό Πεντάκωμο της επαρχίας Λεμεσού. Είναι κτισμένο στην ανατολική πλευρά μιας χαμηλής λοφοσειράς που φθάνει σχεδόν μέχρι τη θάλασσα. Για την ονομασία της Μονής δεν υπάρχουν σαφείς μαρτυρίες και ενδείξεις. Ο Ρώσος περιηγητής Β. Μπάρσκυ αναφέρει απλώς την ύπαρξη της χωρίς άλλες σχετικές λεπτομέρειες. Σε χάρτη της περιόδου της ενετοκρατίας στην τοποθεσία που είναι κτισμένο το μοναστήρι, αναφέρεται χωριό με το όνομα Αλαμάνο, κάτι το οποίο ίσως να δικαιολογεί την ονομασία της Μονής. Μια άλλη πιθανή μαρτυρία είναι αυτή που συνδέει την ονομασία της με την κάθοδο των 300 ξένων αγίων οι οποίοι, κατά τον Κύπριο χρονογράφο Λεόντιο Μαχαιρά, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την Παλαιστίνη και να καταφύγουν σε γειτονικές χώρες και την Κύπρο για να συνεχίσουν την ασκητική ζωή τους. Η άποψη που υποστηρίζει ότι οι τριακόσιοι άγιοι που προέρχονται από την Αλαμανία δηλ. τη Γερμανία δεν ευσταθεί, γιατί δεν αποδεικνύεται ιστορικά, αφού και τα βιογραφικά κείμενα που κάμνουν μνεία των αγίων αυτών ως Αλαμάνων είναι μεταγενέστερα. Γι' αυτό και ο Ι. Χάκκετ, ο οποίος έγραψε την ιστορία της Εκκλησίας της Κύπρου, δεν αναφέρει πουθενά ότι αυτοί ήταν Γερμανοί αλλά ότι ήταν μοναχοί που μετά την κατάληψη της Παλαιστίνης από τους Άραβες κατέληθαν στην Κύπρο για να επιδοθούν απερίσπαστα στον πνευματικό τους αγώνα.

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο Άγ. Γεώργιος ο Αλαμάνος, ο Αγ. Αναστάσιος, ο Αγ. Αυξέντιος κ.α., χωρίς να υπάρχει κανείς από αυτούς με Γερμανικό όνομα, ούτε να έχει σχέση με τη Γερμανία ως γενέθλια πατρίδα του.

Ο Άγιος Γεώργιος ο Αλαμάνος ήρθε στη Κύπρο και ασκήτεψε στο μέρος που βρίσκεται σήμερα η Μονή. Αγωνίστηκε με ζήλο και αυταπάρνηση και αξιώθηκε από τον Θεό να αναδειχθεί πνευματοφόρος και Θεοφόρος. Μετά το θάνατο του κάτοικοι της περιοχής έκτισαν κοντά στο σπήλαιο που έζησε την ασκητική του ζωή ναό που αφιέρωσαν στο όνομα του. Η θέση που ασκήτεψε ο Άγιος επειδή ήταν απομονωμένος οδήγησε τους κατοίκους της περιοχής να αναγείρουν μοναστήρι, που κατά πάσαν πιθανότητα δημιουργήθηκε στα χρόνια της Φραγκοκρατίας, όμως καταστράφηκε στα χρόνια της Τουρκοκρατίας όπως δεκάδες άλλα μοναστήρια του νησιού. Κατά τα τέλη του 19^{ου} αιώνα έγινε απόπειρα αναβίωσης της μονής από κάποιον Ιερομόναχο Παΐσιο γύρω στο 1890μ.Χ ο οποίος σε ηλικία 40 ετών εγκατέλειψε το επάγγελμα του δασκάλου και αφιέρωσε τη ζωή του στον Θεό, βρήκε την τοποθεσία του παλιού Μοναστηριού και τον ερειπωμένο ναό του κατάλληλο γι' αυτό και προχώρησε μαζί με το Σίλβεστρο στην κατασκευή των πρώτων κελιών. Η προσπάθεια αυτή τελεσφόρησε το 1910 όπου ο πρώτος κτίτωρ της μονής ιερομόναχος Παΐσιος μαζί με τον μοναχό Παχώμιο αναχώρησαν για το Άγιο Όρος. Η Μονή επαναλειτούργησε το 1918 με πρωτοβουλία των μοναχών Κυρίλλου και Νύμφωνος από το Καϊμακλί.

Ο αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος Γ' μετέφερε τις αδελφές της Μονής Αγίου Αντωνίου Κάτω Δερύνειας και τις εγκατέστησε στο μοναστήρι του Αγ. Γεωργίου του Αλαμάνου. Πρώτη ηγουμένη υπήρξε η μακαριστή Γερρόντισσα Συγκλητική, που κάτω από τη φωτισμένη ηγουμενία της η αδελφότητα της Μονής αυξήθηκε εκπληκτικά και έφθασε τις 70 αδελφές. Με προσπάθειες του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' και τις εισφορές φίλων της Μονής το μοναστήρι ξανακτίστηκε με τη σημερινή του μορφή.

Σήμερα το μοναστήρι την κατά Θεόν πορεία του με Ηγουμένη την Γερρόντισσα Ολυμπιάδα και αγωνίζεται να καταστεί πνευματικό αναπαυτήριο χιλιάδων πονεμένων ψυχών. Το Μοναστήρι πανηγυρίζει την 23^η Απριλίου και την 3^η Νοεμβρίου, ημέρα εορτής του Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου

Πηγή: Φυλλάδιο ευλογίας Ιεράς Μονής Αγ. Γεωργίου του Αλαμάνου

Μηνιαία Έκδοση Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος

Έτος 3ον - Τεύχος 9^{ον} Απρίλιος 2010 «Ο ΤΗΡΩΝ»

Ίδιοκτήτης: Ι.Ν. Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος (Μοναγρούλλι –Λεμεσός)

Τήλ./Φάξ: 25632879.

Έφημέριος: Πρεσβ. Γεώργιος Κόρτας, Τήλ.: 99134050.

Συνεργάτες Περιοδικού: Θεόδωρος Θεοδώρου

Ευχαριστίες: Στην Ιερά Μονή Αγίου Γεωργίου του Αλαμάνου

Παραεκκλήσια: (α) Αγίων Αναργύρων (β) Αγίας Παρασκευής

Υλικό Περιοδικού: Στα κείμενα διατηρείται η ορθογραφία των συγγραφέων .

Πολλά από αυτά έχουν παρθεί από το διαδίκτυο. Ίδιαίτερες ευχαριστίες ανήκουν

στο τυπογραφείο **Χριστάκη Χαραλάμπους**, τό οποίο ανέλαβε τά έξοδα τοῦ μηνιαίου περιοδικού

Ιστοσελίδα Ι.Ν.Αγ. Θεοδώρου Τήρωνος: <http://o-tiron.blogspot.com/>

Μηνιαία Έκδοση « Ο ΤΗΡΩΝ » - Το παρόν διανέμεται δωρεάν